

TRANSZNACIONÁLIS NORMÁK ÉS ALKOTMÁNYOZÓ HATALOM: BIOPOWER KAPCSOLATOK*

NORMAS TRANSNACIONAIS E PODER CONSTITUINTE: CONEXÕES DE BIPODER

Vinícius Leão de Castro

LLM jogi tudományok - Paraiba Szövetségi Egyetem (2017). LLB - Paraiba Állami Egyetem (2015). Továbbképzés Lecce-IT (2014) és Cambridge-UK (2012). A felsőbb bíróságok bírói magatartásában szerzett tapasztalattal rendelkező ügyvéd. Igazgatója és alapítója a "Centro Interdisciplinar de Pesquisa em Educação e Direito" (2014). Az "A Barriguda: Revista Científica" (2011).

Laryssa Mayara Alves de

Almeida LLM a gazdasági jogban - Paraiba Szövetségi Egyetem (2016-2018). Büntetőjogi specializáció (2014). LLB - Paraiba Állami Egyetem (2013). Továbbképzés a Lecce-IT-ben (2014).

Közigazgatási jogban jártas ügyvéd. A "Centro Interdisciplinar de Pesquisa em Educação e Direito" igazgatója és alapítója (2014). Az "A Barriguda: Revista Científica" alapítója (2011).

Gustavo Rabay

Guerra A "Rabay, Bastos & Palitot Advogados Associados" alapító partnere. Jogi, állam- és alkotmánytudományi doktorátus - Brasíliai Egyetem. LLM közjogból - Pernambucoi Szövetségi Egyetem. Adjunktus professzor - Jogtudományi Központ - Paraiba Szövetségi Egyetem. A Paraiba Szövetségi Egyetem jogi tudományok posztgraduális programjának állandó tagja.

Submetido em: 22/08/2017

Aprovado em: 27/11/2017

DOI: <http://dx.doi.org/10.21671/rdufms.v3i2.4383>

Összefoglaló: A cikk az alkotmányjog, valamint a jog és a politika közötti viták szempontjából fontos paradigmákat vizsgálja, mint a kontraktualizmus, az alkotmányosság, az alkotmányozó hatalom és az alkotmányosság.

*Köszönet a *Coordenação de Aperfeiçoamento de Pessoal de Nível Superior* (CAPES) a kutatás finanszírozásáért.

transzjuridicitás a kapcsolatokon keresztül (a tudásfolyamatok közötti különbséget jelentő elem, amely új nézeteket - gondolatokat - alakít ki ezekről a folyamatokról). Ezért bibliográfiai kutatást és kvalitatív megközelítést alkalmaztunk, hogy tisztázzuk az alkotmányos jelenséget a biohatalommal való kapcsolatából. Az első fejezet a kontraktualizmus és a modern alkotmányosság közötti kapcsolatok vizsgálatának szentelt, hogy bemutassa a különböző hatalmi paradigmák használatát a szuverenitás és a hatalom kapcsolatában. A második rész a transznacionális szabályok felépítése és az alkotmányozó hatalom átalakulása, valamint a globális alkotmányossághoz való hozzáállása közötti összefüggésekre összpontosít, a politikai rendszer módosításával. Harmadszor, az alkotmányozó hatalmat egy társadalom rögzített értékeiként mutatjuk be, amely a politikai rendszer belső legitimációjaként működik, a biohatalmat eszközként használva a jog és a politika közötti kapcsolatok megszervezésére az alkotmányosságon alapuló ellenőrzési társadalomban. Így kerülnek leírásra azok az elemek, amelyek a biohatalmi kapcsolatokon keresztül támogatják a transzjuridicitás és az alkotmányozó hatalom közötti kapcsolatot.

Kulcsszavak: Biohatalom; globális alkotmányosság; transzjuridicitás; biohatalom.

Resumo: *O artigo estuda paradigmas importantes para o direito constitucional e para as discussões entre direito e política, como contratualismo, constitucionalismo, poder constituinte e transjuridicidade através de conexões (elemento que estabelece a diferença entre processos de conhecimento para elaborar novos pontos de vista - pensamentos - sobre aqueles processos). Para tanto, utilizou-se de pesquisa bibliográfica e abordagem qualitativa, para esclarecer o fenômeno constitucional a partir da sua associação com o biopoder. A primeira seção se dedica a investigar as conexões entre contratualismo e constitucionalismo moderno, para demonstrar a utilização de paradigmas de poder diversos na relação entre soberania e poder. A segunda parte é focada nas conexões entre a construção de normas transnacionais e a transformação do poder constituinte e sua aproximação com o constitucionalismo global, com a modificação do sistema político. Em terceiro lugar, o poder constituinte é apresentado enquanto valor fixo de uma sociedade que funciona para legitimar internamente o sistema político, utilizando o biopoder como instrumento para organizar as relações entre direito e política na sociedade de controle baseada no constitucionalismo. Dessa maneira descrevem-se os elementos que sustentam a relação entre transjuridicidade e poder constituinte através de conexões de biopoder.*

Palavras-chave: *Constitucionalismo Global; Transjuridicidade; Biopoder.*

ÖSSZEFOGLALÓ: 1. Bevezetés. 2. A paradigmák közötti kapcsolatok: a kontraktualizmus és a modern alkotmányosság. 3. Globális alkotmányosság: hito constituyente politikai rendszer? 4. Transznacionális normák és alkotmányozó hatalom: biopower kapcsolatok. Következtetés. Hivatkozások.

1 BEVEZETÉS

A társadalomban bekövetkező átalakulások megfigyelése a kritikus és konstruktív perspektíva védelmét jelenti a valósággal szemben, vagyis az alkotmányosságról és a biohatalomról szóló vitával az önmegfigyelés azon kapcsolatának kiterjesztése a cél, amely szükséges a kutató számára minden tudományos munkában, és amely az új reflexiók kritikus felépítésére összpontosít.

Ez az a kontextus, amelyben a kapcsolatot az önmegfigyelés elemeként

javasolják, hogy kiemeljék a paradigmák helyzetét a társadalomban, így leírják a

az új fogalmak fontossága az interdiszciplináris és kritikai jellegű elméleti megközelítésen keresztül.

Ezért ez a kutatás a transznacionális normák építési folyamata és az alkotmányozó hatalom közötti kapcsolatot kívánja elemezni a globális alkotmányosság forгатókönyvében, annak bizonyítása érdekében, hogy ez a folyamat egy biohatalmi stratégiát integrál.

A jogi paradigmák, mint például a szuverenitás, a kontraktualizmus, az alkotmányozó hatalom és az alkotmány, az idők során erőteljesen felépültek, és mindegyiknek van egy közös vonása: a *hatalmi* elem. Ezek a hatalomról alkotott felfogások (vagy paradigmák), amelyek nemcsak az elméleti síkon tartják fenn ezeket a felfogásokat, hanem a mindennapi életben is, amelyben a mechanizmusainak átalakulásai az emberekkel való új kapcsolatokat új jogi-politikai megállapodásokkal együtt helyezik el.

Ez a kutatás egymás mellé helyezi a modern és a kortárs alkotmányosságot, hogy megkérdőjelezze, milyen mértékben képviselhetők a globális alkotmányosság által. Emiatt az alkotmányozó hatalom több szempontból is vizsgálható, többek között a transznacionális normák építésének folyamatához való kapcsolódása révén, két szempontból. Az első a jog és a politika közötti metszéspontokat mutatja be a szakadás és az integráció formáinak leírására a kontraktualizmusban és a modern alkotmányosságban, a második a biopower és a globális alkotmányosság közötti közelség központi szempontjait mutatja be a transznacionális normák konstruálásában.

2 A PARADIGMÁK KÖZÖTTI KAPCSOLATOK: KONTRATUALIZMUS ÉS MODERN ALKOTMÁNYOSSÁG

A paradigmák közötti kapcsolat megteremtése az első lépés a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom között létrejövő biohatalmi kapcsolatok bemutatásához, amely feladat lehetetlenné válna a javaslat szempontjából alapvető kategóriák - például a kontraktualizmus és az alkotmányosság - vizsgálata nélkül, amelyek a hatalmi paradigmák közötti kapcsolatokat tárják fel.

Először is meg kell érteni a paradigma szó jelentését. Úgy fogjuk fel, mint egy adott tudományos közösség által elfogadott és elismert modellt, amely olyan kezdeti bizonyosságokat nyújt, amelyek ezt a csoportot ugyanazon jelenséggel kapcsolatos kérdések körül egyesítik, olyan szabályok által, amelyek a problémák megoldásának keresését irányítják, hogy elméletek alapjává váljanak (KUHN, 1970).

Ebben az értelemben a kontraktualizmus az, amely példaként vizsgálva

úgy kapcsolható ehhez a fogalomhoz, hogy a jelen pillanatig tartó hatásai egyértelműbbé válnak.

A kontraktualizmus alapját az képezi, hogy az állam megalakulása a szabad személyek közötti paktum létrejöttének eredménye, amellyel a szabad személyek bizonyos egyéni jogokat átruháznak a szuverénre annak érdekében, hogy a közösség élethez való jogát a jogi normák hiányával jellemezhető, már létező helyzetre tekintettel fenntartsák.

Az állam megalakulása, a társadalmi rend fenntartása és a jog megteremtése a paradigma alapjául szolgáló kezdeti bizonyosságok. A tanulmányok előrehaladása többféle rendű kérdésekhez vezetett, mint például azok, amelyek alapján a társadalmi modellek közötti átmenetért felelős hatalom, az emberek közötti konszenzus céljai és az egyes alanyok helyzete a szerződés által tervezett társulás után.

Politikai szinten a fő visszahatás a westfáliai állam, amely lehetővé teszi számunkra, hogy az államiság megértésében és felfogásában előrelépjünk, lehetővé téve új állami szereplők belépését a nemzetközi politikai színtérre az államok közötti jogi paritás elismerése és az állami szuverenitás formális megerősítése révén. E tények miatt kijelenthető, hogy ez a pillanat a modern állam és a nemzetközi politikai rendszer születését jelenti (FRANCA FILHO, 2006).

Ez az a szempont, amelyet az elemzésnek részletesen meg kell vizsgálnia, vagyis a szuverenitás és a hatalom viszonyát a kontraktualista paradigmában, hogy azonosítani lehessen az új problémák megjelenését a tudományos kutatás e hagyományában.

Először is, van a hatalom jogi-diszkurzív reprezentációja, amelyet a hatalom jogi felfogásának vagy egyszerűen hatalom-szuverenitásnak is nevezhetünk. Ez elsősorban a szerződésből ered, és ezért csak az állam és a szuverén esetében létezik, vagy az állam létrehozásával felmerülő igények kielégítésére, néha annak korlátozására, vagy monopóliumának biztosítására. E reprezentáció révén lehetetlen elszakítani a hatalmat a szuverén vagy az állam alakjától: a szuverén és az állam születik kötve, és kölcsönös probatúrában maradnak, a szükségszerűség viszonylatában.

Itt, mivel a hatalmi viszonyokat jogviszonyokként azonosítják, és az állam meghatározásában a józanság központi szerepet tölt be, a hatalmat a tulajdon képviseli, vagyis olyan jogként jellemzi magát, amelyet valaki tulajdonként birtokolhat. Ebből következően szerződésekkel, mint jogalapító aktussal lehetne átruházni (FOUCAULT, 2005).

Ebben az esetben az uralkodót úgy jellemzik, mint a népe feletti élet és halál jogának birtokosát, és ennek a ténynek köszönhetően a népe eredetileg semleges helyzetben volt, vagyis az élet vagy a halál állapota az uralkodó

akaratától függött.

az uralkodó. A személy életének minden eleme kisajátításának gondolatával és azzal a gondolattal, hogy ez a jog csak akkor érvényesül, amikor a szuverén megölheti, ezért a meghalni vagy élni hagyni jog volt e paradigma jellemzője. Így, mint az elkobzás mechanizmusa, ez a hatalom a tulajdon és a vagyon felfogásában materializálódott, hogy elérje az időt, a testeket és az életet, hogy elnyomja őket (FOUCAULT, 2011).

A szuverenitás elmélete volt a kontraktualizmus által termelt igazságdiskurzus, amely a társadalmi és politikai szerveződés módszereinek keresését orientálta, az abszolutista és adminisztratív monarchiák alapját képezte a parlamentáris demokráciák kialakulásáig, így a hatalom mozgásának formái és az elmélet alkalmazása között némi kiigazítás történt.

Világos azonban ennek a paradigmának a változása, mert a bemutatott új valóságot nem lehetett a kontraktualista modellel megmagyarázni, ami új értelmezésekhez és esetleg bizonyos félreértésekhez vezetett (számtalan értelmezés szerint) a strukturálatlan eseményekben (KUHN, 1970).

Ezen első elméleti keret bemutatása után, a paradigmák átalakítása céljából, a folyamatok (jog és hatalom) közötti kapcsolatot javasoljuk, hogy világossá tegyük, hogy a kontraktualizmusnak a modern alkotmányossággal való felváltása megfelel a hatalom-szuverenitás és a fegyelmi hatalom közötti kiigazításnak.

A kapcsolat lehetséges, miközben a hatalom egy másik paradigmája kerül bemutatásra. Ebből kiemelhető, hogy ennek az elemnek a megfigyelése a politikai apparátussal vagy az azt irányítóval való azonosításból a mindennapi életre tolódik, vagyis a társadalom peremén érzékeli, ahol a hatalmi viszonyok a mindennapi eseményekből termelődnek, amelyeket e paradigmák fennállása során történelmileg vagy tudományosan nem érzékeltek.

Ez az a kezdeti bizonyosság, amely lehetővé teszi annak fenntartását, hogy a hatalom nem tartozik valamihez vagy valakihez, nem egy felépítmény, kialakulása sem az uralkodók és az uraltak közötti ellentétből ered, ami azt jelenti, hogy a hatalom és az ellenállás különböző terekben jelenik meg.

Ezért a hatalmat olyasvalaminek kell tekinteni, ami kering, ami nem itt vagy ott helyezkedik el, mert egy hálózatban működik és gyakorolódik, vagyis a hálói által az emberek nemcsak keringenek, hanem mindig olyan helyzetben vannak, hogy gyakorolják ezt a hatalmat, és elszenvedik a cselekvésüket, így ahelyett, hogy inaktív célpontok lennének, az átviteli központokban testesülnek meg (FOUCAULT, 2003).

A jelenség új szemlélete lehetővé teszi más kérdések felvetését. Végül is, a jog és a politika közötti kapcsolat tanulmányozásához jelen van

Az alkotmányosságot a társadalmi gyakorlatokon alapuló hatalmi paradigmából kiindulva az alkotmányosságot a hatalom stratégiáján belül próbáljuk artikulálni, amelynek része.

A modern alkotmányosságot a tizennyolcadik század forradalmi eseményei után megszilárdult jogi-politikai mozgalomnak tekintik, amelynek célja a jog és a kormányzati szervek megszervezése az államhatalomhoz viszonyítva. Emiatt a hatalom korlátozásának mechanizmusai, az alapvető jogok védelme és a szubjektivitásokat egyazon teljességben belül felölelő közös értékek (kollektív érzés) megteremtése az individualizmus felemelkedését idézi elő a liberális állammodell elfogadásával.

Ez az alkotmányosság egy új kollektivitás kialakulását segítette elő a tagság szimbolikus hatályának megteremtésével a társadalmi integráció előmozdítása érdekében, mivel dekonstruálta a társadalomról és tagjairól mint a szuverén beavatkozás pusztá tárgyairól alkotott elképzeléseket, a legitim tekintély és ennek az integrációnak az alapját és megalapozását olyan társadalmi feladatokká alakította át, amelyek megvalósítása nem függ semmilyen transzcendens instanciától (FRANKENBERG, 2007).

És miért történik ez? Milyen okok miatt vizsgálták meg vagy hagyták el a cselekvés kialakulásának bizonyos lehetőségeit? Végül felismerjük, hogy a lehetséges opciók mezőjében a modern alkotmányosság a hatalom stratégiájába illeszkedett a fegyelmi társadalom megjelenésével egy időben, amely számára ez volt a jog és a politika közötti alkalmazkodás egyetlen lehetséges formája.

A kapcsolatok többé már nem tisztán felülről lefelé irányulóak (kormányzó-kormányzott, munkáltató-alkalmazott, szülő-gyermek), és többszörösekké válnak. Mivel a hatalom hatásai minden emberen átívelnek (kölcsonös felügyelet), a piramist felváltja a hálózat.

A közös értékek létrehozása a társadalmi kapcsolatok normalizálását tükrözi, a normális a kényszer eszközévé válik, hogy olyan kategóriákat hozzon létre, amelyek egy társadalmi testhez (nem társadalmi) tartoznak, amelyben az individualizáció intézkedésként szolgál, hogy felismerje, ki téved (FOUCAULT, 2007).

A hatalom korlátozása a törvényen keresztül történik, amely új intézményeket hoz létre, amelyek a hatalom párhuzamos központjaivá válnak, mint például a börtönök, kórházak, elmeógyógyintézetek és iskolák, tekintettel az alkalmazott tudás normalizálására.

Az individualizmus mint politikai fogalom, valamint az ekkoriban egységesített egyéni jogok nemcsak az abszolutizmus elleni küzdelmet és a burzsoázia mint uralkodó osztály megszilárdulását tükrözik, hanem azt a

törekvést is, hogy az egyén a maga módján, saját adottságaival és képességeivel az állandó tudás látszatát kelti, amely leírható és elemezhető tárggyá teszi.

A hatalom korlátozása, a közös értékek, a társadalmi integráció, az egyéni jogok és az individualizmus a transzcendens instancia helyettesítésének reflexei egy anonim, többszörös és automatikus hatalommal, amely a társadalom fogaskerekeit kezdi működtetni, beleértve a politikát és a munkát is. Ezek olyan szempontok, amelyek a modern alkotmányosságnak a kontraktualizmus helyettesítését mutatják, mint a szuverenitást fegyelemmel felváltó hatalmi stratégia adaptálásának módját.

3 GLOBÁLIS ALKOTMÁNYOSSÁG: HITO CONSTITUYENTE A POLITIKAI RENDSZER?

A kutatásban bemutatott második kapcsolat a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom között jön létre. Tekintettel a szuverenitás és a hatalom közötti összefüggésekre, szükséges a párbeszéd pontosítása, hogy az alkotmányozó hatalom szétszóródjon, és hogy a megfigyelés a jelen társadalmi tényeihez és emiatt a kortárs alkotmányossághoz forduljon, mivel a fókuszban lévő paradigma csak a részletezést teszi lehetővé a mindkét keret tanulmányozását eredményező elméleti erőfeszítésből.

A kortárs alkotmányosság a társadalom által jelenleg megtapasztalt szintér, a demokratikus politikai rendszer követelménye, a pluralizmus és a multikulturalizmus mint társadalmi kifejeződések mellett. Tekintettel erre, a politika egyre fokozódó bíróságiasítása is megfigyelhető, a hatalomnak a politikai intézményekből a bírói intézményekre való átruházásával együtt, olyan döntésekkel, amelyek a demokráciában a politika legsúlyosabb ellentmondásait érintik. Nemzetközi szinten az átalakulások még mélyebbek, ha a múlthoz képest a joggyakorlatot megosztják a külföldi felsőbb bíróságok között, ami olyan elvek alkalmazását tükrözi, amelyek a nemzetközi bíróságok megszilárdulásával egyre nagyobb nemzetközi egységességre találnak, és a kortárs alkotmányosság a transznacionális normaképzési folyamatok felé fordul.

Ez az új tudományos hagyomány feltárja a modern alkotmányosság kudarcát abban, hogy válaszokat adjon egy olyan társadalomra, amely hipermodernnek mutatja magát, ahol az idő és a tér relativizálódik. Az új körülmények új kérdéseket vetettek fel, hiszen az egyén, a szuverenitás, a hatalom, az állam és a jog átalakult. Ennek ellenére szükséges hangsúlyozni a kortárs alkotmányossághoz jobban igazodó nomenklatúrákat, mint például a globális alkotmányosság¹.

E konjunktúra fő szempontja az alkotmányos normák kialakításának folyamatához és természetesen az alkotmányozó hatalomhoz kapcsolódik. Vagyis a

¹Más ismert elnevezések a "nemzetközi alkotmányosság" és a "transznacionális alkotmányosság"; Schwöbel (2010) érvelését követve azonban azt állítja, hogy az előbbi az államok közötti ügyek megvitatására utal, míg az utóbbi az államokon túli kérdésekkel foglalkozik.

a külső tényezők és a decentralizáció hatása az alkotmányos folyamatban lehetővé teszi a jog és a politika közötti kapcsolat elmozdulásának érzékelését, amely a belső formális eljárásokon alapul, a jogi forrásokkal a korábbi jogrendet egy olyan hálózat számára, amelyben a normák építése nem választható el az értékektől, intézményektől és eljárásoktól, amelyek nem csak egy államhoz tartoznak. Ez a transzjuridicitás a kortárs alkotmányosság felkarolásával igazolja a globális alkotmányosság kialakulását.

A globális konstitucionalizmushoz olyan normatív elmélet társítható, amely a jogrendszerek közötti (minden szintű) kapcsolatokra keres megoldásokat, hogy a globális kormányzás formáinak jogi-politikai értelemben vett szabályozására aktív képességet biztosítson. Ebben az értelemben támogatja a közjog és vele együtt a bíróságok és bírák alkotó erejét a globális rend megszervezésében, így a jogi gyakorlatra összpontosító paradigmának tekinthető. Ezen túlmenően, ennek megvalósításához elengedhetetlen a nemzetközi közösség létezése a közös szabályok, eljárások és értékek tekintetében, az emberiség kollektív érdekeinek védelme céljából. A globális alkotmányosság céljai közé tartozik az intézményi hatékonyság, az elszámoltathatóság, az átláthatóság és a képviselő növelése (VOLK, 2012).

A jog és a politika között az alkotmányosság az az elem, amely néha a kapcsolatot, vagy Luhmanni szóhasználattal élve a strukturális összekapcsolódást jelenti e két társadalmi alrendszer között. Az egyesüléssel ellentétben, amely az egyes alrendszerek sajátos műveleteinek stabil összehangolásával történik, ami az ilyen viszonyban kiemelkedik, és ami a kutatás szempontjából fontos, az a hatalom.

Az első nézőpont ezzel az elemmel kapcsolatban egy olyan tudományos hagyomány része, amely az alkotmányt mint olyan dokumentumot vizsgálja, amely egy strukturális összekapcsolódást externalizál. Emiatt a hatalmat és a szuverenitást leíró kapcsolat alkotmányozó hatalmat eredményez. A második felfogás e tanulmány egy utolsó részére irányul, és a társadalmi tényeknek a hatalmi paradigmából a diszciplína bemutatásaként kitett változására vonatkozik, hogy elemezze, hogyan zajlanak a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom közötti biohatalmi kapcsolatok.

Mindkettő ugyanannak a megfigyelésnek az aspektusa, és a kutatás során mindkettő elszórtan jelenik meg. Ebben az értelemben érdemes hangsúlyozni azt az átmenetet, amely az alkotó hatalom paradigmáján végbement a fent leírt átalakulásokban. Először is, a *summa potestas* és következésképpen a kontraktualizmus szuverenitásával mint abszolút és totális elemmel konfigurálja magát. Másrészt a modern alkotmányosság az alkotmányos normák termelésének forrásaként mutatja be, amelyek célja az állam

megszervezése egy új jogrend létrehozásán keresztül (NEGRI, 2002).

Ezért beszélhetünk egy külső és jog előtti forrásról, amely megalapozza a modern állam legitimitását, mivel az alkotmányon keresztül felhatalmazza a törvények meghozatalát, a politikai intézmények létrehozásával, hogy a megosztott autonómia és a kollektív szabadság elvárásait összeegyeztethessük (THORNHILL, 2012).

Ezen a ponton törések is bekövetkeznek, ezért célszerű megvizsgálni az alkotmányozó hatalom és a globális alkotmányosság közötti közeledést. A pluralista jogrend engedélyezett létezése, amely a hatásköröket az alkotmányozó hatalom birtokosaitól a transznacionális intézmények felé tolja el; a belső jog alkotmányos normáinak nemzetközi joggal való konformizálása a nemzetközi közösség alapértékeinek megerősítése érdekében; a külső szereplők fellépése az alkotmányos normák kidolgozásának folyamatában; a modern alkotmányosság által bemutatott, az alkotmányozó hatalomtól független transznacionális normák előállítása; a transznacionális normák alkotmányos minősítése együttesen az alkotmányos jelenség új értelmezését jelentik, amely a fent említett közelség kérdéseit veti fel.

A globális alkotmányosság megszilárdulásának foratókönyve a kifejezetten nemzeti politikai rendszerből a transznacionális rendszerbe való átmenetet képzelel el. Ez a pálya első pillantásra az alkotmányozó hatalom paradigmája helyettesítésének védelmét veszi célba, főként azzal a maggal, amely ezt az elmozdulást jellemzi, vagyis a transznacionális normák kiépítésének folyamatával.

Ez azonban a megfelelő *hely* a szakadás vagy az integráció kezelésére. Így a vita tisztázásához szükséges elméleti keretként az alkotmányos pillanat és a *hito constituyente* fogalmait keresték, mivel a válasz az, ami a politikai rendszer számára a globális alkotmányosságot, és következésképpen az alkotmányos hatalom paradigmahelyzetét jelenti.

Az alkotmányos pillanat olyan alkotmányos alkotást jelent, amely szakít a politikai folyamatossággal azáltal, hogy új elvek elfogadásával inspirálja a társadalmi és politikai szervezetet, internalizálva az új és sajátos alkotmányos kultúrát, hogy új legitimitást biztosítson a rendszernek, vagyis olyan politikai jelenséggé fogja fel, amely az alkotmányozó hatalom akaratának kifejezett megnyilvánulását jelenti. Máskülönben a *hito constituyente* a tárgyalások és újratárgyalások olyan halmaza, amelyben a szereplők között általános együttműködés van, amelynek célja egy olyan újjáalakulási folyamat, amely stratégiai alkotmányos reflexiót hoz létre, hogy például a multikulturalizmus és a pluralizmus követelményeinek megfelelően (GISBERT, 2005).

Az a tényező, amely meghatározza a szakítás vagy integráció választását, az alkotó momentum vagy a *hito constituyente* szerint, a társadalmi tények

megfigyelése.

az alkotmányozó hatalom új paradigmájából, amely nem ellenzi, hanem integrálja a transznacionális normák építésének folyamatát.

Ez az integráció az alkotmányozó hatalom legitimációs forrásának, a szuverenitásnak az értékekkel való felcserélése révén történik, az alárendeltség szférájából a politikai rendszer adaptációjának szférájába helyezve azt egy olyan stratégiai alkotmányos reflexióban, amely azt a legitimitás belső forrásának tekinti, oly módon, hogy ezek az értékek irányítják a szereplők és az intézmények tevékenységét, és igazodnak a normák előállításához. Így a politikai rendszer hito constituyente-jét a globális alkotmányosság képviseli, mivel a transznacionális normák előállítása az alkotmányozó hatalmat mint értékek egyensúlyát integrálja.

4 TRANZNACIONÁLIS NORMÁK ÉS ALKOTÓ HATALOM: BIOHATALOM KAPCSOLATOK

A transznacionális normák és az alkotó hatalom közötti biohatalmi kapcsolatokat azok az elemek írják le, amelyek a szövegben bemutatott más hatalmi paradigmákkal való párbeszédet megalapozzák. Más szóval, csak akkor lehet őket megérteni, ha a hatalmi szuverenitás és a kontraktualizmus, a fegyelmi hatalom és a modern alkotmányosság integrálódik a biohatalom paradigmájába.

A biológiai hatalom nem zárja ki a fegyelmet. Közöttük van olyan kapcsolat, amelyet az integráció jellemez, amelyben a második hatását az első felerősíti. Az embereket többé nem a sajátosságaik alapján látják egyéni testként, hanem a test-fajta, vagyis az egész folyamatai által, a folyamat által, amelyben minden ember ugyanabban a kategóriában, vagyis a népességben egyesül. Hasonlóképpen a szabályok célja a fegyelmezés és a szabályozás a lehető legnagyobb tér elérése érdekében. Ezért a meghalni vagy élni vagy élni hagyni jog helyébe az a jog lép, amely élővé tesz és meghalni hagy. A hatalom paradigmájának tárgya az életre tolódik át, hogy a tömegek szintjén a gazdasági és politikai hatásokon keresztül megfigyelhető balesetek és előre nem látható események ellenőrzését szolgálja, így a biológiai elkezd integrálni a hatalom stratégiáját (FOUCAULT, 2005).

A folyamatok (jog és biohatalom) közötti kapcsolatok akkor igazolódnak, amikor az alkotmányozó hatalom az értékekkel és a politikai rendszer legitimációjának belső forrásaként azonosítódik, mivel ez a cselekvés kialakulására irányuló választás feltárása, vagyis a legitim tekintély alapjának és alapjainak megváltoztatása a külső és transzcendens forrásról a belső és

adaptív forrásra elősegíti az alkotmányozó hatalom integrációját a transznacionális normák kidolgozásának folyamatán keresztül a politikai rendszerben.

Ez a biohatalmi stratégia a globális alkotmányosságot tükrözi, mint a jog és a politika közötti összhang egyetlen formáját a biohatalom által szervezett ellenőrzési társadalomban. Melyek tehát azok az elemek, amelyek ezt a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom közötti kapcsolatot mutatják, így konfigurálva a biohatalmi kapcsolatokat?

Ami a transzjuridicitást és a globális kormányzást illeti, az emberek megfigyelésére, nyilvántartására és elismerésére a jog és a politika révén van tendencia, az élet minden részletét a hatalom stratégiájába helyezve, és következésképpen a globális jelenségekbe való beavatkozási sémákat képviselve. Ily módon lehetővé válik a szereplők és intézmények *módszereinek* előrejelzése és becslése, hogy globális egyensúlyi és szabályos állapotokat érjenek el a közös értékek javára, amelyek egy nemzetközi közösséget hoznak létre, amely a lakosságot jelenti.

Az államokkal és a multilaterális szervekkel kapcsolatban a kontroll és a biohatalom társadalmának jelenléte a demokratikusabb, a társadalmi testben rejlő parancsnoki mechanizmusokon keresztül figyelhető meg, az intézmények rugalmas és lebegő hálózatokban való bővülésével, ugyanakkor a meritokrácia fokozatosan nagyobb értéket kap.

A pluralizmus, a multikulturalizmus és az elvek egységesítése a pluralitás és a szingularizáció magas fokú együttélésének tendenciáját tükrözi, alapvető példa erre az információs társadalom szociális hálózatai, ahol a vélemények pluralitása a bejelentkezés szingularitása mellett áll.

Ezért a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom között létrehozott fő biohatalmi kapcsolat egy olyan diagram megvalósítása, ahol minden összekapcsolódik, beleértve a jogot és a politikát is. A biohatalom nem az alkotmányozó hatalom paradigmájának meghaladását jelenti, hanem a transznacionális politikai rendszer elemein keresztül működteti mechanizmusait, integrálva azokat a hatalom stratégiájába.

KÖVETKEZTETÉS

Az első szavak az interdiszciplináris és kritikai álláspontok megerősítéséről szólnak a valósággal és a társadalmi tényekkel kapcsolatban. Ezért a transznacionális normák és az alkotmányozó hatalom közötti összefüggés vizsgálata nem távolodhat el a hatalom jelenségétől, amely minden emberben és minden helyen jelen van, mert ezen összefüggések megfigyelése a jogra való új szempontok szerinti reflexióra való hajlandóságot követeli meg.

Ez az a megközelítés, amelyben a transznacionális normák építésének folyamata és az alkotmányozó hatalom közötti kapcsolat megvitatását

javasolták a globális alkotmányosság forgatókönyvében, annak bemutatása érdekében, hogy ez a folyamat egy biohatalmi stratégiát integrál.

A folyamatok közötti összefüggések azok az előfeltételek, amelyek az alkotmányos jelenségen belül a többi összefüggés meglétét próbálják bizonyítani, hangsúlyozva, hogy annak átalakulásai alapvetően társadalmi változások. Ez az oka annak, hogy az alkotmányozó hatalmat az értékekkel összekapcsolva és a transznacionális normák építésébe integrálva mutatják be.

A megfigyeléseknek, magyarázatoknak és értelmezéseknek félre kell tenniük a köznapi elméleti értelemhez tartozó dichotómiákat, hogy megértsük, hogy a jog és a politika viszonyában a hatalmi viszonyok változatos amalgámokat alkotnak.

HIVATKOZÁSOK

- FOUCAULT, Michel. *Em defesa da sociedade*. Tradução por Maria Ermantina Galvão. São Paulo: Martins Fontes, 2005.
- . *História da sexualidade: a vontade de saber*. Tradução por Maria Thereza Costa e J. A. Guilhon. Rio de Janeiro: Graal, 2011.
- . *A microfísica do poder*. Tradução por Roberto Machado. Rio de Janeiro: Graal, 2003.
- . *Vigiar e punir*. Tradução por Raquel Ramalhete. Petrópolis: Vozes, 2007.
- FRANCA FILHO, Márcio Toscano. História e razão do paradigma vestefaliano. *Anuario de Derecho Constitucional Latinoamericano*. Mexico D.F., 1445-1465. o., 2006.
- FRANKENBERG, Günther. *A gramática da constituição e do direito*. Tradução por Elisete Antonluk. Belo Horizonte: Del Rey, 2007.
- GISBERT, Rafael Bustos. *La conctitución red: un studio sobre supraestatalidad y constitución*. Instituto Vasco de Administración Pública: Oñati, 2005.
- KUHN, Thomas. *A tudományos forradalmak szerkezete*. Chicago: University of Chicago Press, 1970.
- NEGRI, Antonio. *Opoderconstituente: ensaio sobre as alternativas da modernidade*. Tradução por Adriano Pilatti. Rio de Janeiro: DP&A, 2002.
- SCHWÖBEL, Christine E. J. A globális alkotmányossági vita helyzete. *International Journal of Constitutional Law (I-CON)*. Oxford, 8. évf. 3. szám, 611-635. o., 2010.
- THORNHILL, Chris. A kortárs konstitucionalizmus és az alkotmányozó hatalom dialektikája. *Globális konstitucionalizmus*. Cambridge, v. 1, n. 3, p. 369-404, 2012.
- VOLK, Christian. Miért nem váltja be a globális alkotmányosság az ígéreteit: omises. *Goettingen Journal of International Law*. Göttingen, v. 4, n.2, p. 551-573, 2012.